

na innej podstawie, należy uznać za postępowanie, którego przedmiotem jest ważność decyzji organu tej spółki w rozumieniu art. 22 pkt 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych⁽¹⁾, co oznaczałoby, że sądy państwa członkowskiego, w którym spółka ta ma swoją siedzibę, mają w tej sprawie jurysdykcję wyłączną?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. L 12, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 8 sierpnia 2007 r. — STEKO Industriemontage GmbH przeciwko Finanzamt Speyer-Germersheim

(Sprawa C-377/07)

(2007/C 283/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: STEKO Industriemontage GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Speyer-Germersheim

Pytania prejudycjalne

Czy art. 56 WE stoi na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym zakaz odliczania utraconego zysku, związanego z udziałami lub akcjami jednej spółki kapitałowej w innej spółce kapitałowej, wchodzi w życie wcześniej w stosunku do udziałów lub akcji w spółkach zagranicznych aniżeli do udziałów lub akcji w spółkach krajowych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischen Verwaltungsgerichtshofs (Niemcy) w dniu 10 sierpnia 2007 r. — M-K Europa GmbH & Co. KG przeciwko Stadt Regensburg

(Sprawa C-383/07)

(2007/C 283/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: M-K Europa GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Stadt Regensburg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy ustalaniu, czy żywność w rozumieniu art. 1 ust. 2 rozporządzenia WE nr 258/97⁽¹⁾ „dotychczas nie był[a] w znacznym stopniu wykorzystywan[a] we Wspólnocie do spożycia przez ludzi” może mieć znaczenie okoliczność, że przywóz danej żywności na ograniczony obszar Wspólnoty (w niniejszym przypadku do San Marino) miał miejsce na krótko przed wejściem w życie rozporządzenia w dniu 15 maja 1997 r. i że była ona dostępna jedynie na tym ograniczonym obszarze?
- 2) Czy aby uznać, że żywność nie jest nową żywnością w rozumieniu art. 1 ust. 2 rozporządzenia WE nr 258/97 wystarczy ustalić, iż wszystkie składniki użyte do jej produkcji były dotychczas w znacznym stopniu wykorzystywane we Wspólnocie do spożycia przez ludzi?
- 3) Czy wykładni art. 1 ust. 2 lit. d) rozporządzenia WE nr 258/97 należy dokonywać tak zawężająco, aby wyłączyć z kategorii „żywność[ci] [...] składając[ej] się z [...] wodorostów” żywność wytworzoną wyłącznie z takich wodorostów, które były dotychczas wykorzystywane we Wspólnocie do spożycia przez ludzi?
- 4) Czy żywność może zostać uznana za taką, o „któr[ej] już wiadomo, że [jest] bezpieczn[a] dla zdrowia” w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. e) rozporządzenia WE nr 258/97, jeśli doświadczenie w zakresie bezpieczeństwa tej żywności istnieje jedynie w regionach znajdujących się poza Europą (w niniejszym przypadku w Japonii)?
- 5) Czy żywność może zostać uznana za taką, o „któr[ej] już wiadomo, że [jest] bezpieczn[a] dla zdrowia” ze względu na to, że jest produkowana z wykorzystaniem składników, o których już wiadomo, że są bezpieczne dla zdrowia, za pomocą aktualnie wykorzystywanych technologii wytwórczych lub przetwórczych, jeśli dotychczasowe doświadczenie nie obejmuje kombinacji tych składników i tych technologii?

6) Czy w przypadku sporu art. 1 ust. 3 rozporządzenia WE nr 258/97, zgodnie z którym „[w] miarę potrzeby, można określić zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13, czy dany rodzaj żywności lub składników żywności mieści się w zakresie obowiązywania ust. 2 niniejszego artykułu” nakłada na podmiot gospodarczy obowiązek zlecenia tego określenia i oczekiwania na jego wyniki? Czy na podstawie tego przepisu oraz art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 258/97 można określić, na kim spoczywa obowiązek przedstawienia okoliczności faktycznych oraz materialny ciężar dowodu?

(¹) Dz.U. L 43, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 13 sierpnia 2007 r. — Wienstrom GmbH przeciwko Bundesminister für Wirtschaft und Arbeit

(Sprawa C-384/07)

(2007/C 283/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wienstrom GmbH

Strona pozwana: Bundesminister für Wirtschaft und Arbeit

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uwzględnienie art. 88 ust. 3 zdanie ostatnie WE implikuje, że sąd krajowy musi odmówić przyznania dalszych świadczeń pomocowych beneficjentowi pomocy, który jest do nich w zasadzie uprawniony na podstawie prawa krajowego, z powodu zakazu wprowadzenia w życie przewidzianego w tym postanowieniu, chociaż z jednej strony Komisja żądała, iż nie dokonano notyfikacji pomocy, niemniej nie wydała decyzji negatywnej w rozumieniu art. 4 ust. 2 ani nie podjęła działań zgodnie z art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r., zaś z drugiej strony naruszenie praw osób trzecich nie jest udokumentowane?
- 2) Czy zakaz wprowadzenia w życie przewidziany w art. 88 ust. 3 WE stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu ustawy krajowej, gdy stosowanie opiera się na nowej wersji tej

ustawy, której zgodność ze wspólnym rynkiem została stwierdzona przez Komisję, chociaż z jednej strony dany środek dotyczy okresów poprzedzających tę nową wersję i zmiany decydujące dla oświadczenia o zgodności ze wspólnym rynkiem nie miały jeszcze zastosowania do tego okresu, zaś z drugiej strony naruszenie praw osób trzecich nie jest udokumentowane?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 14 sierpnia 2007 r. — Hospital Consulting Srl, ATI HC, Kodak SpA, Tecnologie Sanitarie SpA przeciwko Esaote SpA, ATI, Ital Tbs Telematic & Biomedical Service SpA, Draeger Medica Italia SpA, Officina Biomedica Divisione Servizi SpA

(Sprawa C-386/07)

(2007/C 283/14)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hospital Consulting Srl, ATI HC, Kodak SpA, Tecnologie Sanitarie SpA

Strona pozwana: Esaote SpA, ATI, Ital Tbs Telematic & Biomedical Service SpA, Draeger Medica Italia SpA, Officina Biomedica Divisione Servizi SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zakaz odchodzenia od minimalnych stawek wynagrodzeń i roszczeń ustalonych za usługi adwokackie stanowi środek faworyzujący członków zainteresowanej izby zawodowej, sprzeczny z art. 81 i 10 (dawniej art. 85 i 5) traktatu?
- 2) Czy zabronienie sądowi schodzenia przy orzekaniu o kosztach sprawy poniżej granic minimalnych ustanowionych dla poszczególnych pozycji tabeli wskutek stosowania zakazu odchodzenia od minimalnych wstawek wynagrodzeń i roszczeń ustalonych za usługi adwokackie przekłada się na środek faworyzujący członków zainteresowanej izby zawodowej, sprzeczny z art. 81 i 10 (dawniej art. 85 i 5) traktatu?